

«Το παραμύθι Τοβίτ» - του Ηλία Λεφούση

Εκδόσεις: Κώδικας

Έτος: 2003

Είναι το παραμύθι του άνω και του κάτω κόσμου, των βουνών και του κάμπου, της λευτεριάς και της σκλαβιάς, των δασών και του βάλτου, των νιάτων και των γηρατειών. Είναι ο μύθος της ζωής και του θανάτου, της μνήμης και της νοσταλγίας, της ειρήνης και του πολέμου. Είναι ένας ύμνος στο κάλλος της φύσης, στην λεβεντιά των παλιών ανθρώπων, στην παλιά «μακάρια Ελλάδα» που χάθηκε. Ο Ηλίας Λεφούσης με «Το παραμύθι Τοβίτ» φέρνει στην επιφάνεια, μέσα από βιώματα και τις διηγήσεις των παλιών, τα ξεχασμένα ήθη, έθιμα και παραδόσεις της περιοχής μας, την ομορφιά του τόπου όπου έζησε. Το παραμύθι έχει σαφή αναφορά στα παλιά τοπία Κερασιάς και Κάρλας. Στα παλιά τοπία όπως υπήρξαν και όπως χάθηκαν. Το ακόλουθο μικρό απόσπασμα από το «**παραμύθι Τοβίτ**» εντάσσεται στο κάλεσμα που κάνει ο **Φορέας Διαχείρισης (Π.Ο.Κα.Μα.Κε.Βε)** «για να γράψουμε» για την **Κάρλα**.

Η εξαιρετική αυτή προσπάθεια γίνεται στα πλαίσια της **Παγκόσμιας Ημέρας Νερού** που γιορτάζεται κάθε χρόνο στις **22 Μαρτίου**.

Από το «Μουσείο Ηλία Λεφούση»

Με εκτίμηση

Νίκος Λεφούσης

«Το παραμύθι Τοβίτ» - του Ηλία Λεφούση

«... Η βασίλισσα μίλαε με πόνο για κείνα που ήταν να γίνουν στον τόπο απ' τη δίψα της γης, απ' το χαμό του νερού που θα το αδειάζαν στη θάλασσα.

«Τα ζωντανά, συνέχισε, βόδια και άλογα, πρόβατα και γίδια, ούλα τα χαϊβάνια, θα χάσκουν στον ουρανό για μια σταγόνα βροχή, που θα την αναμένουν και δε θα 'ρχεται. Θα πέσει χολέρα, τα νεκροταφεία θα γεμίσουν και δε θα χωρούν τους αποθαμένους. Πέστους, αν είναι και το συλλογιστούν, να μην το κάμουν, θα μετανιώσουν, μα θα 'ναι αργά, γιατί το κακό θαν' έχει γίνει».

Τότες η βασίλισσα έλαβε το Βήτο απ' το χέρι και τον οδήγησε σε ένα φανταχτερό μέρος.

«Αντίς να προσπαθώ να σε πείσω γι' αυτό που δεν πρέπει να γίνει, θα 'ταν καλύτερα να σε ξεναγήσω στους κήπους της λίμνης για να δεις με τα μάτια σου τους υδάτινους παραδείσους μας».

Βασίλισσα και Βήτος πέρασαν σε μια βάρκα που την κωπηλάτιζαν οχτώ θεές, και τράβηξαν κατά βορά. Ο Βήτος δε χόρταινε να κοιτάζει εκείνα τα τοπία, που ούτε μπόραε να φανταστεί πως υπήρχαν.

Το νερό ήταν γαλάζιο και πεντακάθαρο ως βαθιά στον πάτο, τον κατασκέπαστο από λογιής λούλουδα και μεγάλη ποικιλία ψαριών. Αυτός ο χώρος που έβλεπαν εκείνη την ώρα, που τον περιέζωνε ένας πανύψηλος καλαμιώνας με φουντωτά άκρα ήταν κήπος ερωτικών συναντήσεων και γονιμοποιήσεως των ψαριών.

«Εδώ, είπε η Βη, πλέκονται τα ειδύλλια των ψαριών, τελείται ο ερωτικός οίστρος και στην αποκεί μεριά ακολουθεί ο τοκετός. Οι θεοί που δημιούργησαν τη λίμνη, έκαναν τις προβλέψεις τους, πως το ένα και πως το άλλο. Όλα είναι κανονισμένα απ' τους θεούς και τις θεές».

«Βασίλισσα του νερού Βη, είπε ο Βήτος, δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω, ποτές μου δε θα μπορούσα να φανταστώ ετούτα που μου δείχνεις. Όντας, με τη βοήθεια των θεών, γυρίσω στην πατρίδα μου, θα 'χω να διηγηθώ τόσα πολλά στους πατριώτες μου».

Τότες εκείνη έκανε με το χέρι να προχωρήσουν, όπου σε λίγο βρέθηκαν σ' έναν κυκλικό χώρο που το νερό είχε ένα καθάριο χρώμα να σκύψεις να πιεις. Μια βεντάλια κύκνων ξεπρόβαλε μπρος τους. Οι κύκνοι έπλεαν σε τριγωνικούς σχηματισμούς και σε κάποια στιγμή περικύκλωσαν τη βάρκα της βασίλισσας.

«Εδώ, αγαπημένε μου ξένε, είπε η Βη, είναι, να πούμε, το νυφοπάζαρο των κύκνων, όπου γίνονται οι συναντήσεις και τα ζευγαρώματα όπως λέμε».

Απ' τον πάτο της λίμνης και όχι από μεγάλο βάθος, ανέβαιναν ως την επιφάνεια βεργολύγιστοι βλαστοί νούφαρων, ενώ τους όχτους σκέπαζαν λογής αναρριχώμενα.

Οι κύκνοι έκαναν σχηματισμούς για να τιμήσουν με την παρουσία τους την επίσκεψη της βασίλισσας.

«Κύκνοι, είπε η Βη, σήμερα έχουμε την τιμή να φιλοξενούμε εν' αρχοντόπουλο απ' τα βουνά Τοβίτ, τον πρίγκιπα Βήτο με τα εφτά άστρα της Άρκτος, που κατέβηκε από ψηλά να μας γνωρίσει».

Ο Βήτος είχε σαστίσει απ' αυτά που έβλεπε. Άμποτες ετούτη η λίμνη με τα θεριά, τους θεούς και τις θεές, με τα ψάρια και τους κήπους, τους πελαργούς και τους κύκνους νάζαε αιώνια. Χέρια θεών και θεαινών έπλασαν ετούτο το έργο που πρέπει να ζει για πάντα.

«Βασίλισσα της λίμνης Βη, είπε κάποια στιγμή ο Βήτος, με κατέχει μια μαγεία ως τα κατάβαθα της ψυχής μου και έχω το φόβο μη και λησμονήσω την πατρίδα μου. Βοήθα με, σε παρακαλώ, εσύ έχεις τη δύναμη».

Πάνω σ' αυτό η Βη, για να εντυπωσιάσει ακόμα περισσότερο το Βήτο, φύσηξε τέσσερις φορές προς τις τέσσερις πλευρές της λίμνης, όπου στη στιγμή άνοιξαν τέσσερις καταπακτές. Από μέσα τους έφευγαν τέσσερα ποτάμια σηκώνοντας μεγάλη βουή.

Ο Βήτος ένιωσε σύγκρου. Είχε φοβηθεί.

«Είναι η ώρα των εκροών, δήλωσε η βασίλισσα, και των διαποτισμών, όπου τα νερά πάνε και ποτίζουν τη γη. Το νερό είναι η ζωή και η ζωή είναι το νερό. Η ψυχή της γης είναι αυτή η λίμνη. Αν ελόγου της κάποτες το αποφασίσει, μας σβήνει».

«Το καταλαβαίνω, βασίλισσα.»

«Γιε του Ίβου και της Άνθης, συμπλήρωσε η βασίλισσα, αυτά που βλέπεις να τα κλείσεις βαθιά στην καρδιά σου. Ότι είσαι ο μόνος θνητός που τα βλέπει, γιατί κάποια μέρα θα χαθούν και θα μείνουνε μια ανάμνηση, ένα όνειρο εμορφιάς που χάθηκε. Ως έφτασε είδησις απ' τον κόσμο, θ' ανοίξουνε τρύπα και θα διώξουν τα νερά της λίμνης, για να κάνουν χωράφια. Σημείωσε πως αν χαθεί η λίμνη, θα χαθούμε όλοι μας.»

Τότες η βασίλισσα του νερού σηκώθηκε και δεήθηκε στους θεούς:

«Χθόνιοι θεοί και θεοί ουράνιοι, αδελφοί και πατέρες, στυλοβάτες του βίου και προστάτες της ζωής, της βλάστησης και των δέντρων, προστατέψτε το νερό και συμπαρασταθείτε τη λίμνη στην ώρα της δοκιμασίας. Εμποδίστε το κακό που θα φέρει συμφορές και δυστυχίες. Σε σας, θεοί, και σε σας, θεές, καταφεύγουμε που στα χέρια σας βαστάτε τη συγκατάβαση και την άρνηση, τη μέρα και τη νύχτα, τη δύναμη των αποφάσεων, δεόμεθα και ικετεύουμε, μην τους επιτρέψετε να καταστρέψουν τη λίμνη. Η βλάστηση θα μαραθεί, η γη θα σταχτώσει, ακρίδα και κάμπια και άλλες οργές θα σκεπάσουν τον τόπο!...»

Η βασίλισσα έγειρε πάνω στο νερό κι άφησε τα μάτια της να τρέξουν για το κακό που ήταν να γίνει, εκλιπαρώντας τους θεούς να σώσουν την λίμνη...»